

Vždycky mě zajímalo psí uvažování. A teď s příchodem Talířový mám námětů k zamýšlení ještě víc ☐ . Kupříkladu - máme tu fascinaci podbalkonovými prostory, že. Je to věc, na kterou se z dobře pochopitelných důvodů, hodně zaměřuju. Včera udělala Talinka pánčičce radost tím, že když se při návratu z procházky rozešla směrem k protějšímu domu, kde jí to bere fest, tak stačilo opravdu jen písknout a ona se radostná otočila a běžela zpátky. Za to, jak jsem psala, dostala možnost vyrabovat si kapsičku. Radovala se všema svejma flekama co jich v kožuchu mrcha má. ☐ . Já fleky v kožuchu nemám, ale radovala jsem se taky. Je to pokrok.

A protože tu flekatou potvoru už trochu znám, volila jsem dneska při ranní procházce přední vchod. Ten který je přímo proti inkriminovanému domu a úplně přímo proti tomu nejlákavějšímu podbalkonu. Věděla jsem, že to tak bude, ale musí se prostě naučit i navolno, nejen na šňůře, respektovat to, že se tam nechodí. Sama vybrala, že dneska se vyjde předem, počkala jsem si, až si ukázněně sedne. Otevřela jsem dveře a s povelom "Se mnou" jsme vyšly vstříc novým zážitkům. Heh. ☐

Podestu jsme přešly spolu, první schod jsme sešly spolu..... aaaaa pak uuuuuž to nešlo. Napružilo jí to. Vystřelilo jí to do prostoru a teleportovalo přesně tam. Nemám pravda tak rychlý nohy jako vona, a nemám tak rychlý nohy jako dřív, ale rychlý ještě pořád jsou, zvláště, když jsou připravený k běhu. Takže jsem z té podesty sjela stejně rychle jako ona a pod balkonem jsme byly skorem současně. A já tak měla možnost stát si na svém, že tam se prostě co? Nechodí. Aby si mě udobřila, ukázala mi kostičku v trávě a tvářila se hrozivě důležitě a vážně, že jako si jí teda nevzala. Předstírala jsem že si rozhodně nejsem vědoma toho, že kdybych tam nebyla, kostička záhadně kamsi zmizí ☐ a udatně jsem ji chválila, jak žižkovná je a napohodu jsme od tama odešly spolu. No ale kvůli tomu to ani nepíšu.

Děsně mě baví ten fakt, že jdeme-li zadním vchodem, ani jí nenapadne tam takhle bláznivě vystartovat a pokud se tam i rozejde, či rozeběhne, zavolá se a dobrý, respektuje. Ale protože tohle jsou úplně jiný dveře a ty jsme ještě neprobíraly /kecá, pěkně kecá, probíraly, ale pravda - ne tak často jako ty zadní/, tak to prostě ještě neplatí ☐ . Zkrátka - je to tak, nejsou dveře jako dveře. A to mi připomíná jedno hrozně deštivý odpoledne s Ešusem.

Ešátor rozhodně nebyl cimprdlína a voda mu nevadila, ale tehdy fakt lilo ukrutně. Každopádně - přišla jsem domů z práce, popadla ho a šlo se ven, aspoň na čůrku, že

Nejsou dveře, jako dveře :-)

vyskotačíme. Vyšli jsme tím zadním vchodem, Ešus hodil pohled: "CO - to JEEE? Nejdú!" a otočil to. Prošel domem a cválal k přednímu vchodu, že tam to určitě bude výrazně lepší..... Hm, no - nebylo. Měl smůlu. Vpředu lilo úplně stejně jako vzadu. Ten pohled s výrazem : " Jak je toto možné??????? To sis určitě vymyslela TY!" asi nikdá nezapomenu. A že prostě nejde, fakt nejde.

Což jsem pochopitelně nemohla dopustit, když byl celý den doma. Takže jsem ho, nebožáka, odpovelovala na první zelené trs. Tam se s výrazem naprostého odporu, tichý rebelie a zhusení vypustil a jel zas zpátky do baráku..... aby běžel ještě jednou dozadu, prokontrolovat si, zda jsem ho náááhodou, čirou náááhodou nebuzerovala zbytečně a jestli to tam prostě nejní lepší a on nebyl ošizen. Taky měl tehdy pocit, že nejsou dveře, jako dveře.

